

Fordel, at det er i Overensstemmelse med det nedarvede og tilvante. Da det ovennævnte Forslag til Lov om Ægteskabets Retsvirkninger opretholder Formuefællesskabet, saaledes at Ægtefællerne stadig har fælles Ækonomi, og da de ovenfor paapegede praktiske Hensyn ogsaa i det væsentligste vil gøre sig gældende i Fremtiden, synes det ikke, at den i Lovforslaget om Ægteskabets Retsvirkninger foreslaaede Raadighedsordning i sig selv kan bevirke Afskaffelsen af det uskiftede Bo.

Det Spørgsmaal kan imidlertid rejses, om der ved selve dette Institut klæber saadanne Mangler, at det bør afskaffes. Nægtes kan det naturligvis ikke, at der forekommer Tilfælde, hvor det er uheldigt, at en Ægtefælle uden Begrænsning i Tid skal kunne holde Formuen tilbage og berøve Livsarvingerne de nødvendige Midler til arbejde med. Ved de smaa Formuer gør dette sig dog ikke gældende. Her vil det næsten altid være rimeligt, at Ægtefællen raader over, hvad der er, saalænge han lever ugift. Derimod vil det ved store Formuer kunne være et naturligt Krav fra Arvingernes Side, at der ogsaa gives dem Penge at virke med, saa meget mere som dette Krav i Reglen vil kunne opfyldes uden Ulempe for den længstlevende Ægtefælle. Hertil kommer yderligere, at det uskiftede Bos Midler, særlig naar det er Hustruen, der er den længstlevende, ofte ikke vil blive anvendt paa en særlig effektiv Maade i det økonomiske Liv, idet de f. Eks. anbringes i Overformynderiet eller sikres paa anden lignende Maade.

I Reglen vil nu disse Mangler regulere sig selv i Praksis, idet Ægtefællen ikke vil forholde sine Børn de nødvendige Pengemidler. De faa Tilfælde, hvor dette sker, kan ikke veje op mod de talrige Tilfælde, hvor det uskiftede Bo skaber den for baade Ægtefælle og Arvinger bedste og retfærdigste Ordning. Man har overvejet, om der ikke kunde gives en Regel, hvorved man kom saadanne forfordelte Arvinger til Hjælp; men en rationel Afgrænsning af Reglen har ikke kunnet findes, da det ikke gaar an at fiksere Værdien af den Formue, hvormed der maa hensides i uskiftet Bo, til noget bestemt Beløb, idet Betænkkelighederne ved at anordne Udlodning af en større Formue kan være lige saa store som ved en mindre. Man har derfor opgivet Forsøget.

En større Mangel ved det uskiftede Bo saaledes som det nu kendes, er det, at den længstlevende Ægtefælle i Kraft af sin uindskrænkede Raadighed over Formuen baade i høj Grad kan begunstige enkelte

af Arvingerne, hvad der i Praksis ofte er set Eksempler paa, og kan bortskænke store Gaver af Boet til Tredjemand, f. Eks. til den Person, med hvem han agter at indgaa nyt Ægteskab. Mod Misbrug af denne Art vil der dog kunne træffes Forholdsregler, uden at selve Retsinstitutet det uskiftede Bo lider noget væsentligt Afbræk, jfr. §§ 6 og 11. Der kan saaledes formentlig ikke paavises tilstrækkelig Grund til ikke at opretholde Institutet, som nu er tilvant i dansk Ret.

De Regler for uskiftet Bo med Livsarvinger, som man herefter bringer i Forslag, og som i Hovedsagen er af samme Indhold som de i Familieretskommissionens Udkast af 1918 og i Regeringsforslagene fra Rigsdagssamlingerne 1918—19 og 1919—20 til Lov om Ægteskab optagne, er væsentlig overensstemmende med den gældende danske Ret. Man foreslaar kun paa enkelte Punkter nogle Afvigelser, dels hvor de i det Rigsdagen nu forelagte Forslag til Lov om Ægteskabets Retsvirkninger foreslaaede Regler gør dette naturligt, dels hvor man mener, at der i Praksis har vist sig Trang til Forbedringer.

Nedenfor ved de enkelte Paragraffer skal der gøres nærmere Rede for de foreslaaede Regler.

ad § 1.

Bestemmelsen er enslydende med § 98 i Kommissionens Udkast af 1918 og med § 53 i det Rigsdagen nu forelagte Forslag til Lov om Ægteskabets Retsvirkninger. Reglen blev optaget i Udkastet af 1918, fordi Kommissionen fandt det naturligt, at der i Forbindelse med Reglerne om Formueforholdet mellem Ægtefæller blev givet nogle Bestemmelser om Ægtefællers Arveret, selv om Arvelovgivning iøvrigt ikke paa det daværende Tidspunkt var optaget til Behandling i Kommissionen. Da Kommissionens Overvejelser om Ægtefællers Arveret nu er afsluttede, er Bestemmelsen optaget i nærværende Udkast, hvor den systematisk har sin Plads.

Efter gældende Ret arver Ægtefællen, hvor Livsarvinger efterlades, en Broderlod*), hvilket betyder en forskellig Part af Formuen efter Livsarvingernes Antal og Køn, dog aldrig udover en Fjerdedel af Formuen.

Det synes ikke tilstrækkelig begrundet, at Ægtefællens Arveret skal være afhængig af Børnenes Antal og Køn, ligesom det synes upraktisk stadig at skulle arbejde med det

*) Om Broderloddens Bestemmelse se Bentzon Arveret 1921, S. 46 ff.